

רפי אילון לובש בגדים חדשים עם שובו לישראל
לחפזות על ההזנחה?

לג. סיפר לחוקריו כזבים שונים ודמיוניים. פה ושם שיבץ ביניהם פרט נכון אך בלתי-חשוב. מה היו הפרטים הנכונים? אותם הפרטים שקרא אותם בעתונם. המכונים בנמל אילת — שפורסמו בהרחבה בעתונות המצריות. שדה-התעופה של אילת, שאפשר להכירו יפה במשקפת מעקבה. העובדה שבתמינע חוצבים נחושת וישנם רק פועלים, דבר שאפשר לקרוא בקורות רשמיות של ה' מדינה בעולם.

למחרת הליניץ. החוקרים הישראליים רשמו את הכל מפי נלסון, גלסון עצמו חתם על דו"ח החקירה. דבריו היו העדות היחידה למה שהתרחש ודובר במצרים.

אולם נלסון, שחזר אחרי 23 ימי עינויים, ושרק יום לפני כן עבר זעזוע מחריד בשעה שהמון נסער בעזה כמעט הצליח להרגו במשפט ליניץ, לא לקח בחשבון את הסכר כולוגיה השלטת בכמה מחלקי צמרת ה' מדינה. הוא לא ידע גם כי משרד-החוק, אשר לא ציחה על רבה-החובל להוריד מן האוניה בעוד מועד לפני המעבר בסואץ, מירסם בימי השבי הודעה מוזרה, שהשמיצה את השבוי וניערה את חוצנה ממנו, כדי לחפות על ההזנחה. בין השאר היו אנשי משרד-החוק מעוניינים לטשטש כי רבה-החובל הבריק לבסוף שאלה אם להוריד את נלסון לפני המשכת הדרך לסואץ, אך לא קיבל הוראה לעשות זאת.

ההזדמנות להתנקם ברפי אילון היתה טובה מדי בעיני אנשים אלה. לפני שביר עיים הורו לפרקליטות המדינה להגיש גנדו תביעה פלילית באשמת מסירת סודות רש' מיים לאויב. החשבון: באופן טכני יכולה להיחשב כסוד רשמי גם עובדה שפורסמה בהרחבה בעתונות ובספרות המדינה עצמה.

יד אלמונית. כנחת המוסד הסולטני שיום את התביעה התבררה לגמרי כאשר קבע כי המשפט ייערך בפומבי — הודאה צניעה מצד היוזמים שאין הפרטים הסודיים כביכול חשובים לחלוטין. יד אלמונית אדנה לסיפורם רחב, בין השאר בקווי ישראל. לא היה זה בגדר סוד מי עמד אחרי מסע זה. היתה זאת נקמה מתוקה נגד האיש שזכה זה עתה לפרסומת רחבה וחיונית במדינה. אולם המחיר היה גבוה מאד: היתה זאת סטירת-לחי לכל המוסדות בעולם, כולל דאג האמרישילד עצמו, שהשתדלו לשחרר את רפי. באותו יום בו הוגשה התביעה, נחקל בארץ מברק בהול של סוכנות צרפתית בעלת שם עולמי, שביקשה סידרה של תמו' נות של רפי, כדי להפיץ בעולם בתוספת סיפור עלילותיו, שהיה תעמולה אנטי-מצרית מובהקת.

כאשר ישב השבוע רפי אילון ליד סני' גורו גבה-הקומה, יעקוב הגלר, ועוררתו ה' חגיגית, נועמי שטיין, מול שופט-השלום מנשה חיימוביץ, נשארה רק שאלה אתה פתוחה: האם הגילויים המזכירים של אילון יהיו "סודות" במובן הטכני של החוק ה' אנגלי, ואם נמסרו על-ידי גבה-המלחמה רפי נלסון כדי להויק למדינת-ישראל ולעזור ל' אויב.

זו עד תומה. הגבר הרזה שנולד לפני 47 שנה כנאליציה וגדל בוינה, הצטיין תמיד במלחמות רוחניות. לא לשוא זכה לתואר הדוקטור שלו על חיבור בשם "תורת הרצו' נות של הארטמן בתלותה, משופנהאור".

גם כשכא לארץ בשנת 1940, אחרי דרך תלאות מרילה הכבושה ב'ני הסובייטים, והצטרף ללחי' עסק שייב בניקר במאבק הרעיוני. הוא היה עורך הבכנה הרעיונית של לחי' החזית, כאשר עורר את תשומת לב הבולשת הבריתית.

כשבאו הבלשים לאסרו בגימנסיה בן יהודה בתל-אביב, שם לימד ספרות עברית, ניסה לרות בצניור מהקומה השלישית, נפל, נפגע בעמודי-השרדה. שכב שנה-וחצי בגבס על גבו, בבית-הסוהר המרכזי בירושלים ובלטון. כשהובא לבית-החולים להורדה הגבס, שוחרר במיבצע נועז על-ידי לוחמי לחי' חזר למחתרת, עלה ממנה עם הקמת המדינה, חזר אליה עם רצח ברנדוט.

אחרי שלחי' התפרק סופית (תוך מאבק חריף בין מנהיגיו) נגש שייב להוציא את סולם (מתלוצץ אחד מהסידיו: "הוא קרא לירחון סולם, מפני שהיה חסר לו סולם לבריחה בשעת-מאסרו") בבמה זו, שפעלה על פי הקו הרעיוני של אורי צבי גרינברג, הטיף שייב למלכות-ישראל לאומנית-דתית, שתכלול חלקים של סוריה, ולבנון וירדן, הצטיין בסגנון חריף מאין כמוהו, אך שמר על רמה תרבותית בלתי-רגילה בארץ.

בשביל שייב יהיה המשפט יציאה למרחב הגדול — סולם בטוח לעליה.

פרשת נלסון הסוד הגלוי

עוד לפני שרפי ("נלסון") אילון הספיק ללבוש בגדים נקיים, אחרי 23 יום ללא רחצה בשבי המצרי, התראה עם קציני צה"ל. ספר לנו את הכל, כי כל מלה חשובה לבחשון המדינה, הם האיכו בו.

נלסון, איש פלמיח ופצוע-מלחמה, היה רגיש מאד לנימוק הבחשון. בשעה שבחוף ארבו לו עורכים וכתבים בהמוניהם, כדי להציע לו צייקים של אלפי לירות תמורת סיפורו, ישב במחנה הצבאי, סיפר בפרטי פרטים על כל שיחותיו במצרים, מבלי להשמט מלה. אף לא לרגע קס דאג ל' אינטרסים של עצמו.

בין השאר סיפר על נסיונם של המצרים להוציא ממנו פרטים צבאיים, אחרי שלושה ימים של עינויות נוראים, ותחת איום מתמיד של חידושם. הוא נהג כפי שנהגו שבויים במצב זה מאז ומעולם: כדי ל' העלים את הפרטים החשובים שהיו ידועים

• קארל רוברט דוארד פון הארטמן, פילוי ס' גרמני שסטן כי הרצון והרעיון אינם כפופים זה לזה, אלא פועלים במשותף.
• פרט זה חושמט מטעמי בחשון מתוך סיפורו של נלסון, שפורסם בגליון הסיחוד של העולם הזה (1036).

והוא מיבתן לאומי-חלב של שנינו, אומי' לב היאות לאנשי-רוח, או למתימרים להיות אנשי-רוח.

הגשמת המשפט היתה יכולה להתפרש כהרמת הכפפה הורוקה.

אז — אולם קשה להניח כי ה' החכמה לפתוח במשפט סנסציוני חדש, אשר ישמש במת-תעמולה נגד המשטר, נחקבלה מתוך עלבון אישי ב.ב.ב. לפי כל הימנעם, הוגש המשפט מפני שלא היתה בריה אחרת.

למחרת רצח ישראל רודולף קסטנר, ה' גבשו רק שתי גירסאות לפתרון התעלומה. השלטן טען כי הרצח בוצע בידי מחתרת זדונית, המודרכת על-ידי הסידי שייב. ה' גירסה ההפוכה היתה כי הרצח בוצע בידי חוגים הקרובים לשלטון עצמו, כדי להשתיק את קסטנר ולמנוע סופית את השלמת גילוי האמת על חלקה של הסוכנות היהודית בשואת יהודי הונגריה.

הממשלה מיהרה להגיש משפט לא רק נגד זאב אקסטיין וזן שמר, שהודו במעשה. אלא גם נגד יוסף מנקס ויעקוב ירוחי, שני חסידים ידועים של שייב. חוץ מהכל, היה זה צעד להסגת החשד כי זאב אקסטיין, סוכן הש.ב. לשעבר, פעל גם כליל הרצח כאיש הש.ב. רק על-ידי הכנסת מנקס ו' חרתי לענין אפשר היה להטיל את האחריות על זרם פוליטי יריב.

אולם המשפט הלך והסתבך. אנשי המח' תרת נתגלו כאנשים שקיימו מגע עם הש.ב. והתעורר חשד חמ'ר כי הש.ב. ידע לפחות על מוזמת-הרצח מראש ולא מנע אותה. נראה שהיה חשש שעם חידושם של המש' פטים, ייכנס השלטון למצב סמיך עוד יותר.

היה צורך בפעולת-מנוע. אהוד אבראל, האיש שניצח על פעולות השלטון בפרשת קסטנר, ואולי ידע עליה יותר מכל אדם אחר, נשלח כציר לגאנה. טען השבוע אבא אחימאיר, העתונאי השחרור החרדי של חרות אבראל נשלח לגלות השחרה מפני שמצפונו הרע בפרשת קסטנר חייב את הרחקה.

אולם זה לא הספיק. רק על-ידי הגשמת תביעה נגד שייב עצמו אפשר היה לפתוח דף משפטי חדש, להפיג לפי שעה את ה' חשדות הציבוריים בענין תעלומת קסטנר. **דירכבים לא היה עניין.** שייב עצמו, מורה ירוש' מי החי בצעע בדרתו ברחביה ומתפרנס בקישי על משורתו הזעומה, לא הסתיר מעולם כי הוא מאמין במימוש שהרצח בוצע על-ידי חוגים הקרובים ל' שלטון. טען הוא לפני חצי שנה בדיוק, במאמר המשמש עתה נושא למשפט: "אלה שנלחמו בקסטנר ונתכוננו עוד יותר לערף של קסטנר, ודאי שהיו מעוניינים להאריך את חייו של קסטנר, עד אשר ב' השתלשלות הדברים (היו הסודות של קס' טנר מתגלים).

ליריבו של קסטנר ודאי שלא היה כל ענין לסתום את פיו לעולמים. הם בודאי שלא היה להם מה לפחד מפיו... אילו (רצח את קסטנר) איש האופוזיציה, ספק אם יש לה לאופוזיציה הזאת... מספר כדורים רב כליכך שחייבים היו הם לתקוע במוחו האו'י לי של מי שעשה טובה זאת למפא"י, וספק אם יש למ' פא"י כליכך חרבה אותה העצמינות שחייבת היתה ל' עטור בהם. אלא שאין כל חשש...

השאלה מי היה מעוניין בחיסולו של קסטנר לפני פסק-הדין ודווקא בשנת ה' מפולת המדינית (של חנסי' גה מעזה) מוצאת על-יכך את פתרונה הפשוט: אלה שספק עו בבזן כזה בגלל ההזנחה על קסטנר...

ירידה ללא סולם. ה' צד האירוני בכל הפרשה הוא, כי אותם האנשים ש' נאלצו להגיש עתה את ה' משפט נגד שייב, כדי להטיל עליו את האחריות הפוליטית לרצח, יספקו לשייב את ה' במה האידיאלית להשמיץ את טענתו שאת הרוצחים יש לחפש בקירבתם. אפשר היה לסמוך על ד"ר ישראל שייב שינצל במה

השב. להפיץ ברבים כי רומק היה מלשין הש.ב. היה זה עתה צעד כמעט מגוחך.

גם מקום ההגשה היה בלתי-מונח. היועץ המשפטי נמצא בירושלים. אם היתה כזאת, בוצעה בראש וראשונה בירושלים. שייב ורומק גרים שניהם בירושלים. מועד ניצלה התביעה גקודה פורמלית כדי להגיש את המשפט בתל-אביב, בה עמוסים בתר המשפט לעיפה אחרי משפט עמוס ב'גוריון?

תמוה עוד יותר היה פרט אחר. אף ש' שני הגושמים נאשמו בעבירות החייבות ב' עונש מקסימלי של 23 שנה לאיש, לא טרח איש לאסרם, ואפילו לשחררם בערבות. שני הם קראו על התביעה הנוראה בעתונם. קשה היה להסביר זאת, אם אמנם האמינה התביעה לדבריה שהשניים הם ראשי מח' הרת, הזוממת להרוג את שר-החוק הברטי ולגרום למלחמת-עולם ש'שית. שייב לא נחקר כלל.

אותם התובעים הסריחו לא מכבר את הפמונה על שירות-הבחשון כדי שיעיד ב' בועה שכנה נוראה צפויה למדינה אם ישוחרר ממאסרו הנאשם יעקוב חרותי. לפי התביעה החדשה, מסתבר שחרותי קיבל הוראות משייב, שום סכנה לא היתה צפויה, כנראה, למדינה מן העובדה שהאיש חופשי. היה זה מצב מגוחך — כשם שמאסרו של שייב, אילו בוצע, היה מגוחך.

כפפה זרקקה. אולם מעל כל סימני השאלה הקטנים הזדקר סימן-השאלה ה' גדול: מרוע הוגשה התביעה בכלל?

גם המגשים הבינו בלי ספק שתביעה פוליטית מסוג זה, נגד אדם המטיף לדעות פוליטיות, רק תיתן לנאשם מעמד של אי' שיות לאומית חשובה. סולם הוא ירחון בעל תפוצה זעירה. המשפט יהפוך אותו לכמה חשובה, בעלת ענין המוני.

היו שטענו כי היתה זאת שותבות ה' אישית של דוד ב'גוריון להתגרות אישית חמורה- בימי הויכוח הגדול על הש.ב. ב' כנסת טען ביניו כי שייב הוא סחף, השולח אחרים להסתכן (העולם הזה 1028). תשו' בת' של שייב היתה קריאת-תגר:

"גנה-המידה לאומי-חלב של מר דוד ב'גוריון יכול לדידי לשמש רק דבר אחד ויחיד: אם מוכן הוא להתייצב לדין של בית-המשפט העליון בישראל במלוא הרכבו, או של ועדה ציבורית עליונה מורכבת מ' טובי אנשי הרוח והמשפט בעם, מברך ב' בחוק-לארץ שאינם תלויים בשום צורה או משטר הקיים, או בפני ב'תדין של מושבעים אשר יוגרו — ולא עלפי מפתח מפלגתי — מקרב עמך, לשם בירור שני פסטי-היסוד שאני מאשים אותו בהם: פשע שתוף-הפעולה עם הבולשת של השלטון הזר נגד המחנות הלוחסת בשלטון זר, ופשע רצח אלטילנה, האם אין הוא מוכן להתיצב בפני אחד משלושת הגופים האלה שאני מעמיד לו לבירור, לשם בירור האשמות, לשם קביעת אמת עובדתית היסטורית?

... זאת הכפפה שאני זורק בפניך, במ' קום עלבונות וגידופים נוסח העולם התחתון. ובמקום זיקרב נוסח ימ'רביניים, זה דוקרב שאני מציע לך, מר דוד ב'גוריון,

מלכות ישראל לפי שייב
לספק במת-תעמולה?